

4. Про електронні документи та електронний документообіг: Закон України від 22 травня 2003 року № 851-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР) 2003. – № 36. – ст. 275.

5. Про електронний цифровий підпис: Закон України від 22 травня 2003 року № 852-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР) 2003. – № 36. – ст. 276.

А. О. САВЧЕНКО

Харківський національний університет внутрішніх справ

МОДЕРНІЗАЦІЯ ДІЯЛЬНОСТІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ФІСКАЛЬНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Децентралізація влади та розвиток місцевого самоврядування, набуття суб'єктами господарювання реальної самостійності, розвиток приватного підприємництва значно підвищують роль Державної фіскальної служби України у створенні добре відлагодженого механізму фінансово-економічних відносин в нашій державі. Адже система оподаткування є одним з найважливіших важелів державного регулювання ринкової економіки, а самі податки безпосередньо торкаються матеріальних інтересів усіх без виключення категорій як юридичних, так і фізичних осіб, і є основним джерелом наповнення місцевих бюджетів та фінансування регіональної політики країни [1].

Децентралізація – процес перерозподілу або диспергування функцій, повноважень, людей або речей від центрального управління. Тобто це система управління, за якої частина функцій центральної влади переходить до місцевих органів самоуправління; скасування або послаблення централізації [2]. Децентралізація влади включає як політичну, так і адміністративну сторони, у тому числі покращення податкового адміністрування, а також впровадження принципів правової, організаційної, адміністративної та фінансової автономії територіальних громад. А це дає Україні не тільки отримати ефективну й перспективну модель територіально-економічного розвитку, а й стати на шлях побудови справжньої демократії в країні відповідно до європейських стандартів. А демократичність політичного режиму в значній мірі визначається шириною та глибиною наданих місцевим органам владних та фінансових повноважень.

За твердженням С. М. Попової, під податковим адмініструванням розуміють сукупність правових норм, методів, засобів дій та прийомів, за допомогою яких спеціально уповноважені державою органи здійснюють управлінську діяльність у податковій сфері, спрямовану на контроль за дотриманням законодавства про податки та збори, а у випадках,

передбачених законами України, – притягнення до відповідальності порушників податкового законодавства [3, 4]. Відповідно до Положення про Державну фіскальну службу України [4] центральним органом виконавчої влади, що здійснює адміністрування податків і зборів та притягнення до відповідальності порушників є Державна фіскальна служба України. Податковим порушенням, згідно з Податковим кодексом України [5], є протиправні діяння (дія чи бездіяльність) платників податків, податкових агентів та/або їх податкових осіб, а також осіб контролюючих органів, що призвели до невиконання або неналежного виконання вимог, встановлених цим Кодексом та іншим законодавством.

Особливістю відповідальності за порушення податкового законодавства, на думку акад. О. М. Бандурки, є її компенсаційно-каральний характер, який полягає в необхідності відшкодування державі збитків, що виникли внаслідок недотримання надходжень до бюджетів усіх рівнів від податків та зборів. Тобто відповідальність за порушення податкового законодавства об'єднує дві різні моделі юридичної відповідальності: правовідновлювальну (компенсаційну) та штрафну (каральну) [6, 153].

Але сьогодні, коли стратегічною метою України є інтеграція до європейського простору, важливим є модернізація територіальних органів Державної фіскальної служби України та перетворення їх на дорадчі та сервісні установи. Основними завданнями такої модернізації є:

- забезпечення умов для добровільного виконання вимог податкового законодавства усіма платниками та повного, своєчасного надходження податків та зборів до бюджетів усіх рівнів;
- здобуття довіри підприємців та громадян до держави шляхом посилення прозорості, компетентності та неупередженості діяльності органів Державної фіскальної служби України;
- впровадження програм повної комп'ютеризації та максимальної автоматизації процесів адміністрування податків з метою зменшення контактів з посадовими особами територіальних органів Державної фіскальної служби України [7, 347].

Також одним із важливих напрямків створення позитивного іміджу територіальних органів Державної фіскальної служби України є оновлення змісту, форм та методів роз'яснювальної роботи податкового законодавства серед населення, яка повинна стати головним інструментом формування податкової культури в нашій державі.

При цьому робота з платниками податків повинна бути спрямована на підвищення правових знань підприємців, професійної кваліфікації фінансових працівників і на цій основі – забезпечення більш ефективного залучення належних коштів до бюджетів усіх рівнів.

Модернізація діяльності фіскальних органів України передбачає і розробку низки законодавчих та нормативних актів з питань оподаткування із чітким визначенням прав та обов'язків як платників податків, так і контролюючих податкових органів із метою їх повного дотримання та безперечного виконання.

Література

1. Закон України «Про засади державної регіональної політики» від 05. 02. 2015 № 156-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/156-19>
2. Децентралізація // Великий тлумачний словник сучасної української мови. – 5-те вид. — К., Ірпінь: Перун, 2005.
3. Попова С. М. Організація податкового контролю / С. М. Попова, В. Д. Понікаров, О. В. Кожушко. – К.: «Центр учбової літератури», 2013. – 290 с.
4. Положення про Державну фіскальну службу України. Затв. постановою Кабінету Міністрів України № 236 від 21. 05. 2014 р. // Урядовий кур'єр. – 2014. – 8 липня.
5. Податковий кодекс України
6. Бандурка О. М. Податкове право. Наук. -практ. посібник. – К.: Центр учбової літератури, 2011. – 312 с.
7. Попова С. М. Адміністративно-правовий статус податкових органів України: монографія / С. М. Попова. – Харків: Золота миля, 2012. – 386 с.

Х. В. СОЛНЦЕВА

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПОЛІЦЕЙСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ В КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

Поліція є найбільш видимим проявом державної влади, відповідальним за суспільну безпеку. Згідно зі статтями 19, 21 та 22 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права (ICCPR), п. 1 ч. А Декларації Ради Європи про поліцію (1979), статтями 1 та 2 Кодексу поведінки посадових осіб з підтримання правопорядку, ухваленого генеральною Асамблеєю ООН (1979) та п. 2 Паризької хартії НБСЄ(1990) головними обов'язками поліції є підтримання громадського спокою та правопорядку; захист основоположних прав і свобод особи; запобігання вчиненню злочинів та їх розслідування; зменшення страху та надання допомоги й послуг населенню. Прогрес до демократичної поліцейської діяльності має місце саме тоді, коли відбувається зрушення